

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

13 Ιανουαρίου 2008
Κυριακή μετὰ τὰ φῶτα (Ματθ. 4, 12-17)

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα
καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ἀδελφοί μου, προλέγει ὅτι μέσα στὸ βαθύτατο σκοτάδι τῆς ἐποχῆς πρὸ τοῦ Κυρίου ἔμελλε νὰ ἀνατείλῃ μεγάλο καὶ θαυμάσιο φῶς. Καὶ πράγματι μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου ἀνατέλλει μία νέα φωτεινὴ πραγματικότητα, ἕνας χρυσοπόρφυρος ἥλιος, γιατί στὸ πρόσωπό Του καὶ ἡ προφητεία αὐτὴ ἐκπληρώνεται. Ἦλθε στὸν κόσμον καὶ προφητικὰ ἀπὸ τὸν πρεσβύτερο Συμεῶν χαρακτηρίσθηκε «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν». Τὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας θὰ διαλυθῇ καὶ τὸ ἀποκαλυπτικὸ φῶς θὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὴ γῆ, γιὰ νὰ φωτίζη κάθε ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης διατυπώνει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθεια: «Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωάν. 1, 17). Ὁ ἱερός Ὑμνωδὸς ἀναφωνεῖ: «ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένη καὶ τὸ φῶς Σου Κύριε ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἦλθες, ἐφάνης τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον (Κοντάκιον ἑορτῆς Θεοφανείων). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοῦτο τὸ φῶς τὸ θεωρεῖ χάρις καὶ γιὰ αὐτὸ γράφει «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Πρὸς Τίτον 2-11). Τοῦτο τὸ φῶς, τούτῃ ἡ χάρις, ἡ θεία χάρις, εἶναι ἡ εὐσπλαγχνὴ εὐνοία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία δωρίζει στὸν ἄνθρωπο τὰ χαρίσματά Του. Συνεπῶς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ χάρις Του, εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ παρέχεται «ἐν Τριάδι παρὰ Πατὸρ δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι (Ι. Καρμίρη, Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας Α΄, Ἀθήνα, σ. 400). Εἶναι δὲ δῶρον-δωρεά, γιατί δίνεται πλουσιοπάροχα ἀπὸ τὸν Κύριο, ὄχι γιὰ τὴν τυχὸν ἀξιομισθία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ δωρεοδότης εἶναι χάρις καὶ φῶς καὶ σωτηρία. Ἄς μὴ λησμονοῦμε δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμα καὶ ἂν πράξῃ «πάντα τὰ διαταχθέντα», δὲν παύει νὰ εἶναι «δοῦλος ἀχρεῖος» καὶ νὰ ἔχη πράξει «ὃ ὤφειλε ποιῆσαι» (Λουκ. 17, 10).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος πρόβαλλαν τοὺς ἑαυτοὺς τους ὡς σωτήρες τοῦ κόσμου. Ὅμως παρῆλθαν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἰδέες τους. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ πλησίον τοῦ Χριστοῦ ἢ νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸ αἰώνιο φῶς Του καὶ τὴν διδασκαλία Του. Γιὰ αὐτὸ καὶ ἵδρυσεν ἐπὶ γῆς τὴν Ἐκκλησία Του καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας Του παραμένει διαρκῶς στὸν κόσμον. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ «Χριστὸς

παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ δῶρο καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας. Ὁ Θεὸς θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» καὶ τοὺς προσφέρει ὡς δῶρο τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον πὸν τοὺς χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, πὸν εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὁ Χριστὸς «φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθε» (Ἰωάν. 12,46). Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα ἀπαισιόδοξη εἶναι ἡ εἰκόνα καὶ τῆς ἐποχῆς μας, τόσο ὥστε ὁ Κύριος εἶπεν: «Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς» (Ἰωάν. 3-19). Ἡ ζωὴ τῆς ἀρνήσεως, ἡ ζωὴ τῆς φαυλότητος καὶ τῆς ἀδικίας, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἔχθρα, ἡ πεισματικὴ παραμονὴ μέσα στὴν ἁμαρτία, ἡ ἀπουσία τῆς φιλοθείας ὁδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους στὸ σκότος καὶ τὴ σκιά τοῦ θανάτου. Καὶ ὁ «περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεῦτε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε (Ἰωάν. 12,35).

Ἀγαπητοί μου, τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται ἐπίσης στὴν ἔναρξη τῆς δημόσιας δράσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματός Του πὸν ἦταν καὶ εἶναι «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Μὲ τὴν ὑπόδειξη αὐτὴ ὁ Θεὸς κάνει διάλογο, συνεχίζει τὸ διάλογο πὸν εἶχε μὲ τὸν Ἀδὰμ στὸν Παράδεισο. Μετάνοια κήρυτταν καὶ οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Προφητὰναξ Δαυὶδ εἶναι ἀνήσυχος καὶ κραυγάζει «διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἐστὶ ποιῶν χρηστότητα ἕως ἐνός· πάντες ἐξέκλινον ἅμα ἠχρειώσθησαν» (ψαλμ. 13, 1-3). Δηλαδή, εἶναι διεφθαρμένοι καὶ μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ καὶ ἀδιόρθωτη διαγωγὴ τους ἔγιναν μισητοὶ ἀπὸ τὸν Θεό. Τόσο πολὺ διαδόθηκε τὸ κακό, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανεὶς πὸν νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθό, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας. Ἀλλοίμονο, ὅλοι ἐξετράπησαν ἀπὸ τὴν εὐθεῖα ὁδὸ, κατήντησαν ἀχρεῖοι καὶ διεφθαρμένοι. Σκοτάδι καὶ σκιά θανάτου βλέπει στὴ ζωὴ τῶν συγχρόνων του καὶ ὁ προφήτης Ὡσηὲ καὶ περιγράφοντας τὴν ἀνομία τους λέγει «οὐκ ἔστιν ἀλήθεια οὐδὲ ἔλεος, οὐδὲ ἐπίγνωσις Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄρα καὶ ψεῦδος καὶ φόνος καὶ κλοπὴ καὶ μοιχεῖα κέχυται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ αἵματα ἐφ' αἵμασι σμίγουσι» (Ὡσηὲ 4, 1-2) δηλαδή, ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, γιατί θὰ δικάσῃ καὶ θὰ τιμωρήσῃ ὁ Κύριος τοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει μεταξύ τους ἀλήθεια, οὔτε εὐσπλαγχνία, οὔτε γνώση καὶ σεβασμὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως, πλημμύρισε ὁ κόσμος σας ἀπὸ κατάρεις καὶ ψεύδη, φόνους, κλοπές, μοιχεῖες καὶ χύνονται συνεχῶς αἵματα καὶ ἀνακατεύονται τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἡ πρόταση καὶ σήμερον λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «Μετανοεῖτε» καὶ μακαρίζει ὅποιον «οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν (ψαλμ. 1). Δηλαδή, εἶναι πανευτυχῆς καὶ μακάριος ἐκεῖνος πὸν δὲν πῆγε ποτὲ σὲ συνέδριο καὶ σύσκεψη ἀσεβῶν καὶ δὲν στάθηκε σὲ δρόμον ἁμαρτωλῶν καὶ δὲν κάθισε ἐκεῖ ὅπου ἐπιμένουν χωρὶς μετάνοια νὰ παραμένουν διεφθαρμένοι ἄνθρωποι καὶ φθοροποιοί. Ἡ μετάνοια εἶναι ὁ ἀσφαλὴς δρόμος πὸν ὁδηγεῖ στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ὅταν ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρῃ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐννοεῖ τὸν Κύριον καὶ τὴν κοινωνία μαζί Του, διότι ὅπου εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ βασιλεία. Ἡ μετάνοια ζωοποιεῖ καὶ χαριτώνει καὶ ποτὲ δὲν τελειώνει. Ἡ μετάνοια εἶναι ὥρα χάριτος, εἶναι δῶρον πὸν προσφέρεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ

διατηρεῖ τὴν χάρι καὶ τὸ «φῶς τὸ ἀληθινὸ» στὴν ψυχὴ μας. Καὶ λέγοντας μετάνοια δὲν ἐννοοῦμε μία τυπικὴ ἐξομολόγησι ἀλλὰ μία ὀλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ ζωῆς. Θέλεις, ἀδελφέ, νὰ φορέσῃς τὴν φορεσιὰ τῆς μετανοίας; Μὴν πᾶς σὲ οἴκους μόδας ἢ σὲ καταστήματα ἐνδύσεως. Ἀγάπησε τὴν ταπείνωσι, γιατί αὐτὴ εἶναι «στολὴ Θεότητος».

Κύριε, μεταμόρφωσε τὸ σῶμα μου, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου. Θέωσε μὲ τὴ χάρι Σου «τὴν Σωτήριον πᾶσιν ἀνθρώποις» τὴν ὑπαρξή μου. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]